

gaadesfuldt, hvorledes man overhovedet skulde kunne vælge en mildere Form end at udtale en Misbilligelse af det Skete. At kalde det et Dømedagsslag eller en Tordentile, som, tror jeg, det ærede Medlem sagde, forekommer mig at være overdrevent. Det, der her sker, hvis Beslutningen vedtages, er, at Regeringen faar en bestemt Erklæring fra Folketingets Side om, at det misbilliger det Skete, fordi det efter dets Mening er et Brud paa Loven. Ministeren maa derefter træffe de Foranstaltninger, som forekomme ham naturlig og nødvendige, naar en saadan Misbilligelse foreligger. Det er det, jeg har ment, naar jeg sagde til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), at det ikke for mig var en given Ting, at en saadan Udtalelse ingen praktisk Virkning vilde have. Jeg har i alt Fald under den nuværende Situation ikke nogen Grund til at mene, at man fra Ministeriets Side ikke skulde tage Hensyn til en Udtalelse af denne Art, og der foreligger heller ikke nogen som helst Ønske fra den ærede Minister om, at noget saadant vil finde Sted. Indtil jeg derfor ser Sagen udvilde sig nærmere, tror jeg, at vi ere i vor fulde Ret til at antage, at naar Folketinget udtaler en Misbilligelse som denne, vil Følgen ogsaa blive den, der efter almindelig politisk Tankegang er den naturlige Konsekvens af, at en saadan Situation foreligger.

R. Bojsen: Efter almindelig politisk Tankegang vil Følgen blive den paagældende Krigsministers Afgang. Det er den almindelige Følge af Vedtagelsen af en saadan parlamentarisk Beslutning. Jeg ved ikke, om det er det, som den ærede Ordfører tænker sig som en Følge deraf. Han har yderligere forklaret sin Opfattelse af Beslutningen, hvis jeg har forstaaet ham ret, derhen at det paagældende Tilfælde ikke vil komme ind under den for lidt siden behandlede Lov, men vil blive at behandle efter den i Dag formentlig vedtagne Beslutning. Det er en Oplysning, der er mig ny, og som — jeg gentager det — stiller Sagen i en noget anden Belysning end tidligere. Spørgsmaalet bliver da: Hvad bliver Følgen, naar denne Beslutning vedtages? Den ærede Ordfører erklærede udtrykkelig, at han ventede en saadan Væbning, som giver en tilfredsstillende

Afgørelse af den opstaaede Ulovlighed. Da vilde jeg rigtignok i den ærede Ordførers Sted have sat Pris paa, at have vidst noget mere om, hvad disse eventuelle Følger vilde blive. Jeg skal kun bemærke, at jeg i Udvalget har gjort mit til, at vi kunde faa en Forhandling med den fungerende Krigsminister om, hvorledes han vilde stille sig under den Eventualitet, at Folketinget gif mod den Situation, der var tilvejebragt. Men det har man i Udvalget ikke fundet Anledning til at gaa ind paa. Nu staar ikke blot jeg men ogsaa det øvrige Ting, der ikke kender de Forventninger, som den ærede Ordfører har med Hensyn til Fremtiden, over for Spørgsmaalet om at skulle vedtage en Beslutning, om hvilken den ærede Ordfører siger, at han gør Regning paa, at den faar afgørende Følger. Men disse Følger kunne jo blive saadanne, som man egentlig ikke ønsker skulle indtræde, og derfor er det, forekommer det mig, saa meget mere fornødent for mit Bedkommende at afholde mig fra at stemme for Beslutningen.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Jeg vil dertil blot sige, at naar det ærede Medlem vedblivende spørger mig, om det nuværende Tilfælde vil falde ind under det, vi i Dag have vedtaget ved 2den Behandling, er det jo dog umuligt for mig at give noget Svar derpaa, saafremt jeg ikke ved, naar det, vi have vedtaget, kommer til at foreligge som endelig Lov, thi jeg kan paa ingen Maade gaa ind paa den Betragtning, at det, at man her i Tinget foreløbig har vedtaget et Ændringsforslag til Hærloven, indeholder Lovhjemmel til at handle anderledes, end man under andre Omstændigheder skulde kunne gøre. Naar der foreligger en Lov, maa Situationen vise, paa hvem den bliver anvendelig, men lige saa lidt som jeg i sin Tid kunde godkende den Betragtning, der laa til Grund for den højtærrede Krigsministers Ord, da han ved Forelæggelsen af Lovforslaget sagde, at nu stolede han for saa vidt paa, at Sagen var i Orden, som han havde forelagt et Forslag til Ændring i Hærloven, lige saa lidt kan det, at vi have vedtaget et Ændringsforslag, have givet en almindelig Hjemmel for noget. Andet Svar forekommer det mig ikke, at der kan gives. Naar Loven er der, maa